

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 428/2020-69

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Marek Hic, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 2/2018 z 31. mája 2018 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 229/2018 z 30. októbra 2019 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a porušenie základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 64/2013, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED],
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej moci, proti ktorým ústavná sťažnosť smeruje, a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Marek Hic, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 2/2018 z 31. mája 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 229/2018 z 30. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a porušenie základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 64/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „žalobcovia“) domáhali určenia čiastočnej neplatnosti právneho úkonu. Predmetom napadnutého konania bolo zároveň rozhodovanie vo veci vzájomnej žaloby podanej sťažovateľkou o zaplatenie sumy 9 342,58 € s príslušenstvom.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 64/2013 z 2. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok z 2. októbra 2017“) vo výroku I určil, že zmluva o zriadení záložného práva č. 20505 z 18. marca 2008 uzavretá medzi stranami sporu, predmetom ktorej je záloh – nehnuteľnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území obce ■■■■■ ■■■■■ bližšie špecifikovaná v samotnom rozsudku z 2. októbra 2017 v časti čl. V bodu 1, kde sa uvádza, že *„výkon záložného práva môže záložný veriteľ začať z dôvodu podľa ust. §-u 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená alebo tiež ak si dlžník nebude plniť povinnosti zo zmluvy o úvere a všeobecných obchodných podmienok záložného veriteľa. Zmluvné strany sa dohodli, že výkon záložného práva môže záložný veriteľ realizovať najmä nasledovnými spôsobmi: a) prediť záloh na dobrovoľnej dražbe podľa zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v platnom znení; b) prediť záloh priamo ktorejkoľvek tretej osobe za minimálnu predajnú cenu vo výške hodnoty zálohu v zmysle čl. II tejto zmluvy (tzv. predajom z ruky)“*, je neplatná. Výrokom II rozsudku okresného súdu z 2. októbra 2017 bola vzájomná žaloba sťažovateľky zamietnutá.

4. Okresný súd čiastočnú neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva č. 20505 z 18. marca 2008 odôvodnil jej rozporom s dobrými mravmi. V konkrétnostiach zdôraznil, že *„žalobcovia za reálne poskytnuté prostriedky vo výške cca 180.000 Sk... mali zaplatiť pri riadnom splácaní počas 16 rokov sumu prevyšujúcu 490.000 Sk (cca 16.200 €), t. j. viac ako dvojnásobok. Navyše, na zabezpečenie tejto pozdĺžnosti žalobcovia založili svoj 3 a ½ izbový byt... ktorého hodnota je v súčasnosti nepochybne značne vyššie ako zmluvne uvedených 9.958,17 €...“* (citované z bodu 43 rozsudku okresného súdu z 2. októbra 2017).

5. V časti vzájomnej žaloby okresný súd rozhodol o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie sťažovateľky, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzájomnou žalobou uplatňované finančné prostriedky neposkytla žalobcom sťažovateľka, ale iná právnická osoba (bod 45 rozsudku okresného súdu z 2. októbra 2017).

6. Proti výrokom I a II rozsudku okresného súdu z 2. októbra 2017 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

7. O dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

8. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za nesprávne. V tomto kontexte namieta záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podaného z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pre neprípustnosť, ktorý je založený na premise, podľa ktorej sťažovateľka nevyužila svoje právo namietat' konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania, ale najmä tvrdiť, ktoré konkrétne právne závery súdu prvej inštancie sú nesprávne. Sťažovateľka v tejto súvislosti tvrdí, že okrem základného odvolania podaného 2. novembra 2017 založeného na č. 1. 183 (o ktorom sa zmieňuje najvyšší súd) podala v rovnaký deň zároveň „*odvolanie vo forme jeho úplného znenia (len prostredníctvom podateľne na podatelnaOSPO@justice.sk, číslo podania 171103001117380, keďže portál ežaloby bol opätovne nefunkčný), v rozsahu 40 strán A4, ktoré sa však, ako zistil sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca nahliadnutím do spisu vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 8C/64/2013 (nahliadnutím v čase po doručení rozhodnutia NS SR), v spise vôbec nenachádza, napriek tomu, že prijatie i overenie uvedeného podania prebehlo bez problémov, o čom bol podávateľ informovaný štandardnými emailovými potvrdeniami.*“.

9. Následne sťažovateľka cituje podstatné časti z odvolania podaného vo forme úplného znenia, ktoré sú zamerané na hmotnoprávne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Sťažovateľka z takéhoto stavu vyvodzuje nesprávnosť tvrdenia dovolacieho súdu o „*nevyužití opravného prostriedku a nenamietaní v dovolaní namietaných skutočností (vád)*“.

10. Podľa sťažovateľky došlo k pochybeniu primárne postupom okresného súdu vykonávajúceho procesné úkony súvisiace s podaným odvolaním. Uvedené pochybenie súdu prvej inštancie podľa sťažovateľky zapríčinilo stav, že sa *«odvolací súd žiadnou z odvolacích námietok v uvedenom „druhom“ podaní odvolateľa z 2.11.2017 vôbec nezaoberal (hoci na to podľa názoru sťažovateľa neboli dané zákonom stanovené dôvody) a že sa rovnako dovolací súd meritórne nezaoberal dovolacími námietkami dovolateľa...»*.

11. Pokiaľ dôvody uvedené v úplnom odôvodnení odvolania nebral odvolací súd vôbec do úvahy, keďže uvedený opravný prostriedok sa v spise vôbec nenachádza, podľa sťažovateľky tu neexistuje vo vzťahu k uvedenému absolútne žiadne odôvodnenie, čo je relevantný dovolací dôvod *„a postup dovolacieho súdu bol i vo vzťahu k uvedenému v rozpore so zákonom (a neexistenciu riadneho odôvodnenia odvolacieho súdu sťažovateľ napádal v podanom dovolaní...).“*.

12. V ďalšom sťažovateľka poukazuje na všeobecne akceptovateľnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a v tejto súvislosti akcentuje aj povinnosť všeobecného súdu odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dôkladne odôvodniť. Podľa sťažovateľky boli uvedené postuláty zo strany súdu prvej inštancie porušené. K uvedenému sťažovateľka uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie k zásadnej námietke nedostatku naliehavého právneho záujmu *„nie je odôvodnením, ale konštatovaním, navyše konštatovaním nijako neindividualizovaným. Uvedené odôvodnenie je v celom rozsahu arbitrárne, v priamom rozpore práve s ustálenou súdnou praxou, na údajné závery ktorej sa súd prvej inštancie odvoláva (avšak neuvádza žiadne rozhodnutie), je to presne naopak, v konkrétnom prípade je konštantná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky úplne opačná.“*.

13. V konaní pred súdom prvej inštancie tak podľa sťažovateľky došlo k trom zásadným vadám, a to k vade nesprávneho právneho posúdenia, vade neexistujúceho relevantného odôvodnenia vo vzťahu k podstate veci a povinnosti vysporiadať sa so zásadnými námietkami strany, ako aj k vade neexistujúceho relevantného odôvodnenia vo vzťahu k povinnosti vysporiadať sa s odklonom od ustálenej judikatúry.

14. Sťažovateľka z uvedených dôvodov namieta arbitrárnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia majú na určení neplatnosti právnych úkonov naliehavý právny záujem. Podľa sťažovateľky je oprávnenie vykonať záložné právo odvodené od existencie záložného práva, nie od zmluvy, obligačné účinky ktorej vznikom vecného práva zanikli.

15. Namieta ďalej aj tvrdenia okresného súdu o existencii neprijateľných podmienok, a to bez konkretizácie a identifikácie, v čom tieto neprijateľné podmienky spočívajú.

16. Sťažovateľka v závere svojej ústavnej sťažnosti poukazuje aj na skutočnosť, že úplné znenie odvolania bolo okresnému súdu opakovane doručované 12. novembra 2017 z dôvodu, že portál ežaloby bol 2. novembra 2017, teda v čase odosielania úplného odvolania, nefunkčný. Vychádzajúc zo samotného odôvodnenia najvyššieho súdu (body 43 a 43.2 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), sa sťažovateľka dozvedela, že opakovane doručované odvolanie je duplikátom odvolania z 2. novembra 2017, pričom je obsiahnuté v spise. V predmetnom podaní je podľa sťažovateľky obsiahnutá aj informácia o tom, že ide o *„Zaslanie odvolania, resp. jeho doplnenia, ktoré bolo odoslané dňa 2.11.2017 elektronickou cestou... na adresu elektronickej podateľne... i prostredníctvom portálu ežaloby“*, pričom podľa sťažovateľky uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že odvolací súd predmetný úkon ignoroval, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je o ňom ani zmienka. Ďalej argumentuje, že túto informáciu musel mať aj najvyšší súd.

17. Za arbitrárny považuje sťažovateľka aj záver najvyššieho súdu o údajnom nedoplnení elektronického podania odvolania originálom, a to s prihliadnutím na to, že prílohou podania bolo priamo odvolanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom, t. j. originál, ktorý vôbec nebolo potrebné doplniť. Neprihliadaním na uvedené tak zo strany konajúcich všeobecných súdov došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Krajský súd sa podľa sťažovateľky vôbec v napadnutom rozsudku nezmieňuje, že na určité podanie neprihliada. Za uvedeného stavu preto sťažovateľka považuje tvrdenie o tom, že *„sa uvedeným podaním NS SR nezaoberal, keďže predmetný procesný úkon žalovaná v dovolaní nespomenula a súdom nevytkla, že naň neprihliadali, za nie len nesprávny, ale popierajúci*

princípy výkonu verejnej moci a zodpovednosť súdov za jej riadny výkon, navyše z celého dovolania je zrejmé, že dovolateľ napáda nevysporiadanie sa s odvolacími námietkami a to, že na odvolanie odvolací súd údajne neprihliadal, sa prvýkrát dozvedel z rozhodnutia NS SR.“.

18. Sťažovateľka považuje za arbitrárne s odkazom na judikatúru ústavného súdu k požiadavke riadneho odôvodnenia každého súdneho rozhodnutia aj napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, keďže „*všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy... nevysporiadal sa so skutočnosťami namietanými v riadne podanom odvolaní i dovolaní a to s ohľadom (NS SR) na dôvod, ktorý tu nie je.“.*

19. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a porušením základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka zároveň požaduje zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a prípadné vrátenie veci na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľka zároveň žiada priznanie náhrady trov konania.

20. Sťažovateľka doručila ústavnému súdu 14. februára 2020 podanie, v ktorom zdôraznila, že pre úplnosť zasiela plnomocenstvo zaslané 5. februára 2020 aj elektronicky v súbore vytvorenom z listinného originálu zaručenou konverziou.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

21. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

23. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

24. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

26. V súlade s § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (odsek 1). Ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (odsek 2).

27. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

28. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru

(II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

29. V súlade s čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností

30. Ústavný súd konštantne vo svojej rozhodovacej činnosti akcentuje, že pri výkone právomoci v konaní o ústavnej sťažnosti jeho úlohou nie je preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda strany sporu (resp. účastníka konania) pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

31. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04,

III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

32. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

33. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy vyjadrujúceho princíp rovnosti účastníkov konania (strán sporu) ústavný súd poukazuje na to, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, II. ÚS 520/2010).

34. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013,

IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry EŠLP teda vyplýva zrejmä súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

35. Sťažovateľka prezentuje v ústavnej sťažnosti zásadné námietky, ktorými spochybňuje ústavnú udržateľnosť postupu okresného súdu v napadnutom konaní. V konkrétnostiach prezentuje argumentáciu obsiahnutú v bodoch 12 až 15 tohto uznesenia, podľa ktorej je postup okresného súdu v napadnutom konaní arbitrárny.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

36. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01).

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k namietanému postupu súdu prvej inštancie v napadnutom konaní konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej meritórnemu prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľka rozhodnutie súdu prvej inštancie a postup predchádzajúci jeho vydaniu napadla odvolaním, o ktorom bol oprávnený a aj

povinný rozhodnúť krajský súd, ktorého úlohou bolo v odvolacom konaní ochranu ústavných práv sťažovateľke poskytnúť.

38. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie práv zaručených ústavou a dohovorom postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom krajského súdu predchádzajúcim jeho vydaniu

39. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky zistil, že je tu daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť.

40. Sťažovateľka vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, namieta porušenie práv zaručených ústavou, dohovorom a listinou z dôvodu, že krajský súd sa nezaoberal odvolacími námietkami obsiahnutými v druhom odvolaní, a to pre pochybenie okresného súdu pri vykonávaní procesných úkonov (k tomu pozri argumentáciu obsiahnutú v bode 10 tohto uznesenia).

41. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je pritom rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení (k tomu pozri aj

bod 9.1 uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikovaného pod R 19/2017).

42. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017).

43. Podľa § 431 ods. 2 CSP dovolací dôvod (podľa § 420 CSP) sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Najvyšší súd ako dovolací súd je pritom viazaný dovolacím dôvodom tak, ako ho dovolateľ vymedzí.

44. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (k tomu pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 9 Cdo 102/2020 zo 17. júna 2020).

45. Kľúčový význam pri preskúmaní argumentácie sťažovateľky zohráva celková koncepcia novej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nový prístup k zadefinovaniu funkčnej úlohy dovolania a zvýšený stupeň procesnej zodpovednosti dovolateľa za výsledok dovolacieho konania. Osobitne významnou je skutočnosť, že v konaní o dovolaní podanom

po 1. júli 2016 už dovolací súd nemá povinnosť (ani možnosť) *ex officio* skúmať, či v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti. Ide o zásadnú a mimoriadne dôležitú koncepčnú zmenu, ktorá má dopad nielen z hľadiska dovolacieho súdu (jeho prístupu k posudzovaniu otázky existencie najzávažnejších procesných väd), ale aj z hľadiska prístupu advokáta spisujúceho dovolanie (z čoho bude vyvodzovať procesnú vadu zmätočnosti). So zreteľom na túto zásadnú až prelomovú zmenu nemožno § 420 písm. a) až f) CSP aplikovať a interpretovať spôsobom, ktorým bol aplikovaný a interpretovaný § 237 ods. 1 písm. a) až f) Občianskeho súdneho poriadku. Za predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá ukladala dovolaciemu súdu povinnosť prihliadať na procesné vady zmätočnosti *ex officio* (porovnaj § 242 ods. 1 druhú vetu Občianskeho súdneho poriadku), nemusel dovolateľ tieto vady namietat' a bolo v podstate bez určujúceho významu, či na ne v dovolaní (ne)poukázal. Bolo totiž na dovolacom súde, aby na vady tejto povahy sám (*ex officio*) prihliadol. Nová právna úprava presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania vady zmätočnosti na dovolateľa zastúpeného advokátom. Limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje dovolateľ obsahom dovolania (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017).

46. Sťažovateľka v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu v kontexte vady zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] namietala „procesný postup súdov oboch inštancií“ z dôvodu, že rozhodli arbitrárne a bez náležitej reakcie na jej námietky a argumentáciu. Rozhodnutia vo veci konajúcich všeobecných súdov preto považovala za nepreskúmateľné (bod 22 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

47. Z argumentácie obsiahnutej v bodoch 8 a 10 ústavnej sťažnosti však vyplýva, že samotná sťažovateľka považuje za zásadné procesné pochybenie majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu procesné pochybenie okresného súdu. V dôsledku toho totiž podľa jej názoru v príslušnom spise vedenom okresným súdom úplné podanie odvolania chýbalo, takže sa ním krajský súd ani nemohol zaoberať. Samotná sťažovateľka teda vníma nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu ako následok procesného pochybenia súdu prvej inštancie. Túto procesnú nesprávnosť súdu prvej inštancie však v dovolaní, hoci tak urobiť mohla a mala, nenamietala. Limity posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP tak určila dovolateľka

obsahom dovolania a v tomto smere absencia odôvodnenia vady zmätočnosti procesným pochybením súdu prvej inštancie, prihliadajúc na viazanosť dovolacími dôvodmi tak, ako ich dovolateľ vymedzí, v súlade so zákonom najvyššiemu súdu neumožňovala sa procesným pochybením v zmysle posúdenia, či takéto pochybenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť vady zmätočnosti, zaoberať. Inak povedané, pokiaľ sťažovateľka v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nevyvodzovala procesnú vadu zmätočnosti z nesprávneho procesného postupu okresného súdu pri zabezpečovaní procesných úkonov súvisiacich s odvolaním, najvyšší súd sám *ex offico* tento nedostatok dovolania nemohol nahradiť a *ex offico* sa procesným pochybením okresného súdu zaoberať.

48. Aj z uvedeného dôvodu je argument obsiahnutý v bode 16 tohto uznesenia, podľa ktorého najvyššiemu súdu muselo byť známe, že krajský súd úplné odvolanie odignoroval, bez právnej relevancie.

49. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv (tu konkrétne dovolateľa, resp. jeho právneho zástupcu), aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura*). Ten, kto sa stavia k ochrane svojich práv s neospravedliteľnou ľahostajnosťou alebo nevedomosťou, nemôže s úspechom požadovať ochranu týchto svojich práv ihneď na ústavnom súde tak, ako to urobila v tomto konaní sťažovateľka prostredníctvom osoby práva znalejš (advokáta), u ktorej platí notorieta, že pozná platné právo (m. m. I. ÚS 473/2017).

50. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie za podmienok stanovených v procesnom kódexe [v konkrétnych okolnostiach veci podať dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a vadu zmätočnosti odôvodňovať procesným pochybením súdu prvej inštancie] nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a tú možnosť sťažovateľka v tomto prípade mala, no túto nevyužila.

51. Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že sa o pochybení dozvedela až po doručení rozhodnutia najvyššieho súdu, a to nahliadnutím do spisu okresného súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie (bod 8 tohto uznesenia), ústavnému súdu však nepredkladá argumenty o okolnostiach, ktoré by jej bránili uvedenú skutočnosť zistiť po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu. Zvlášť za situácie, keď sťažovateľka sama tvrdí, že ignorácia úplného odvolania zo strany odvolacieho súdu jej bola známa už zo samotného napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže v odôvodnení nie je o úplnom odvolaní ani zmienka (bod 16 tohto uznesenia).

52. Zo všetkých uvádzaných dôvodov preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom najvyššieho súdu predchádzajúcim jeho vydaniu

53. Arbitrárnosť rozhodnutia dovolacieho súdu sťažovateľka vidí v nesprávnom závere o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP pre nevyužitie opravného prostriedku.

54. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

55. Úlohou ústavného súdu v konkrétnom prípade je posúdiť súlad napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v kontexte zaručenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, ako aj v kontexte ďalších sťažovateľkou označených práv. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil nielen s obsahom napadnutého rozhodnutia, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie podané sťažovateľkou ako neprípustné, ale aj s celou spisovou dokumentáciou zachytávajúcou konanie pred všeobecnými súdmi.

56. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený jednak posudzovať správnosť právnych záverov všeobecných súdov (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05) a rovnako neposudzuje správnosť vyhodnotenia prípustnosti dovolania dovolacím súdom (IV. ÚS 87/2019, IV. ÚS 80/2019), pokiaľ toto nevybočuje zjavne z medzí ústavnosti. Strane v spore v záujme rešpektovania čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru musí byť poskytnutá súdna ochrana v rámci posúdenia napadnutého dovolacieho konania ako celku.

57. Z relevantných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že časť dovolania sťažovateľky podaného pre nesprávne právne posúdenie [§ 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP] bola odmietnutá z dôvodu nesplnenia podmienok odôvodniť dovolanie prípustnými dovolacími dôvodmi. Pri odôvodňovaní predmetného záveru najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na svoju rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej je dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak odvolací súd vec nesprávne právne posúdil alebo ak odvolací súd v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nenapravil svojím procesným postupom. Uvedený dôvod preto nie je relevantný v prípade, že neúspešná strana sporu v odvolaní nevyužila svoje právo nielen namietat konkrétnu nesprávnosť, ale najmä tvrdiť okolnosti nasvedčujúce opodstatnenosti odvolania. Poukázaním na princíp inštančného a efektívneho súdneho konania o dovolaní najvyšší súd ďalej v napadnutom uznesení akcentoval, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou najvyššieho súdu sa tak stáva posúdenie toho, či uvedené argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal

a zaujal k nim správny právny záver (k tomu pozri aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 40/2018).

58. Následne s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci najvyšší súd zdôraznil, že z dovolaní napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľka v podanom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie neuviedla konkrétne skutočnosti, so zreteľom na ktoré nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, a prečo považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Jej všeobecné odvolacie argumenty bez prepojenia na konkrétne okolnosti prejednávanej veci preto podľa názoru najvyššieho súdu naznačujú, že sťažovateľka nevyužila svoje právo nielen namietat' konkrétnu nesprávnosť v rámci odvolacieho konania, ale najmä tvrdiť, konkrétne ktoré právne závery súdu prvej inštancie sú nesprávne a v čom súd prvej inštancie interpretačne alebo aplikačne pochybil.

59. Na podklade uvedených skutočností následne najvyšší súd uzavrel, že *„pokiaľ žalovaná v odvolaní nielenže nevysvetlila, v čom spočíva nesprávnosť riešenia tých právnych otázok, ktoré v dovolacom konaní považuje za relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, ale tieto otázky (ich riešenie) v odvolaní ani len nespomenula, nemôže ňou vznesená dovolacia námietka nesprávneho posúdenia veci v týchto otázkach založiť prípustnosť jej dovolania podľa týchto ustanovení.“*

60. Citované právne závery najvyššieho súdu splňajú ústavnoprávnu požiadavku riadneho poskytnutia súdnej ochrany v zmysle čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu je riadne a dostatočne odôvodnené a dáva odpoveď na podstatné otázky procesného postupu odvolacieho súdu. Ústavný súd v prerokúvanom prípade nezistil ani také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnom porušení základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

61. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení práva sťažovateľky zaručeného ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

62. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacou námietkou sťažovateľky, ktorou odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Najvyšší súd sa pre nevyužitie riadneho opravného prostriedku podaním odvolania nestotožnil so záverom sťažovateľky o tom, že jej dovolacia argumentácia je dostatočná pre zaoberanie sa prípustnosťou dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, a preto jej dovolanie odmietol z dôvodu, že nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi [§ 447 písm. f) CSP].

63. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozhodnutie odvolacieho súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dovolanie nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi pre zanedbanie povinnosti využiť svoje právo nielen namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci odvolacieho konania, ale najmä tvrdiť, konkrétne ktoré právne závery súdu prvej inštancie sú nesprávne, dovolanie v relevantnej časti správne odmietol v súlade s § 447 písm. f) CSP. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nemajúci oporu v procesných kódexoch a ustálenej judikatúre najvyšších súdnych inšancií.

64. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde tú časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru týmto uznesením, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

65. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu